

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0016 van 29 januari 2013
in de zaak 2010/0687/SA/1/0634

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. de heer [REDACTED]
3. mevrouw [REDACTED]
4. de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Ludo OCKIER
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 3
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling West-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Yves FRANCOIS
kantoor houdende te 8790 Waregem, Eertbruggestraat 10
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Tom MALFAIT en Truus VANDENDURPEL
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 6 augustus 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling West-Vlaanderen, van 21 mei 2010 waarbij onder voorwaarden aan de tussenkomen partijen een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een windturbine.

De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomen de partijen met betrekking tot de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 21 februari 2011, waarop de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partijen, de verwerende partij en de tussenkomen de partijen zijn schriftelijk verschenen.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] vragen met een op 3 december 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 20 januari 2011 vastgesteld dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partijen tot tussenkomst beschouwd kunnen worden als belanghebbenden, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO, voor de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 5 januari 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkomen de partijen bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een windturbine”*.

De windturbine is een onderdeel van een cluster van 5 windturbines, verspreid over het industrieterrein “[REDACTED]”, gelegen tussen [REDACTED], het afrittencomplex van de [REDACTED] en de [REDACTED]. De tussenkomen de partijen willen de 150 meter hoge turbine bouwen op de terreinen van hun champignoncompostbedrijf, dat midden in de site gelegen is.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij besluit van 15 december 1998 gewijzigd gewestplan “[REDACTED]”, gelegen in ‘regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter’.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 29 april 1991 vastgesteld algemeen plan van aanleg van Roeselare, in een 'bedrijfsgebied met milieuhinderend karakter'.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 4 februari 2010 tot en met 6 maart 2010, wordt geen bezwaarschrift ingediend.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling West-Vlaanderen, verleent een voorwaardelijk gunstig advies op 10 februari 2010.

Het Vlaams Energieagentschap verleent een voorwaardelijk gunstig advies op 4 maart 2010.

Op 1 april 2010 adviseert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Roeselare voorwaardelijk gunstig.

Op 21 mei 2010 beslist de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning te verlenen, onder meer met als voorwaarde de nodige maatregelen te nemen in functie van slagschaduw, zoals het installeren van schaduwdetectiesystemen. Zij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Het industrieterrein door de [REDACTED], [REDACTED], de snelweg [REDACTED], en het [REDACTED], is een zeer geschikte inplantingsplaats voor windturbines. De basisbestemming van het gebied, de ligging in een regionaalstedelijk gebied en de bundeling aan 2 hoofdinfrastructuren, samen met de afwezigheid van woningen en ecologische waarden in de directe omgeving, dragen bij tot de potenties van dit gebied.

Dit gebied komt ook voor als zoekzone in de huidige provinciale visie inzake inplanting van windturbines. Ook het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan in ontwikkeling voorziet ook de mogelijkheid tot windturbines op deze plaats.

...

In het bijzonder kan hier gewezen worden op het feit dat voorliggende aanvraag betrekking heeft op een reeds ontwikkeld perceel, zodat niet moet gevreesd worden dat voorliggende aanvraag de ontwikkeling van het perceel conform de bestemming in het gedrang brengt. In voorliggend geval wordt de turbine ingeplant op een niet bebouwde zone, tussen de bebouwing en de perceelsgrens, zonder dat de wieken draaien boven andere percelen. De turbine staat ook op voldoende afstand van de [REDACTED], en het kanaal, zodat hier ook geen negatieve impact te vrezen valt.

Voorliggende aanvraag maakt deel uit van 3 parallelle aanvragen voor in het totaal 5 windturbines. Daar waar de andere 4 turbines meer ingeplant zijn langs de vermelde infrastructuren, is de voorliggende turbine gelegen in het binnengebied van het industrieterrein. Deze inplanting zorgt voor een optimale invulling van dit industrieterrein, los van de mogelijke opstelling van de andere turbines. De voorliggende aanvraag is dus een onderdeel van de logische optimale opstelling van windturbines in dit gebied, met het oog op maximale opbrengst, zonder dat de verdere uitbouw van het park gehypotheekeerd wordt.

De aanvraag dient afgetoetst aan het afwegingskader voor de inplanting van windturbines, zoals bepaald in de Omzendbrief EME/2006/01-RO/2006/02.

Er zijn geen woningen van derden of woongebieden op minder dan 250m van de turbines gelegen. Overeenkomstig de omzendbrief mag men er daardoor van uitgaan dat de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijft. De geluidsstudie toont aan dat daarnaast ook aan de milieukwaliteitsnormen inzake geluid in open lucht uit de omzendbrief voldaan wordt. Een belangrijke overweging in dit specifieke geval is de aanwezigheid van een hoog achtergrondgeluidsniveau omwille van de aanwezigheid van de autosnelweg.

Een bijgevoegde studie toont ook aan dat overlast door slagschaduw zeer beperkt zou moeten zijn. De turbine zal ook geprogrammeerd worden zodat de norm van 30u slagschaduwhinder per jaar gehandhaafd wordt.

Ook is er een ijsdetectiesysteem die de turbine zal stilleggen bij ijsvorming.

Verdere milieutechnische evaluatie gebeurt in het kader van de milieuvergunningsprocedure.

Veiligheidsaspecten ten aanzien van de luchtvaart worden gegarandeerd door de nodige voorwaarden op te leggen conform het advies van de bevoegde instanties.

Uit het advies van INBO en ANB blijken er ook geen problemen voorzien ten aanzien van ecologische waarden.

Gezien de windturbine ten behoeve van de algemene energievoorziening uitgevoerd wordt, gezien het gevraagde geen afbreuk doet aan de beleidsvisie die ten grondslag ligt van het toekomstige inrichtingsplan, kunnen we stellen dat deze werken ruimtelijk en planologisch aanvaardbaar zijn.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad oordeelt dat een onderzoek hiervan alleen nodig is wanneer de voorwaarden vervuld zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen en zoals hierna zal blijken, is dit niet zo.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.13 VCRO kan, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing geschorst worden bij wijze van voorlopige voorziening. Overeenkomstig deze bepaling kan de Raad slechts een bestreden vergunningsbeslissing schorsen onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweeg in hoofde van verzoekende partijen.

Het staat onomstotelijk vast dat zij ernstige nadelen zullen ondervinden van de windturbine. De geluidshinder, slagschaduw, visuele hinder en de waardevermindering van hun eigendommen zijn vaststaande feiten en hinderelementen welke steeds terugkeren bij windturbines die te dicht bij bestaande woningen worden ingeplant.

De eigendommen van verzoekers bevinden zich zoals vermeld op respectievelijk 580, 350, 350 en 300 meter van de geplande windturbine, steeds ten noorden van deze turbine.

Zoals vermeld hanteren de ons omringende landen veel grotere minimale afstanden tussen woningen en turbines, gaande van 4 maal de masthoogte (400m) tot 1500m, waarvoor onbetwistbaar gegronde redenen bestaan.

Weliswaar hebben sommige ons omringende landen meer plaats om windturbines in te planten, doch dit doet niet af aan de vaststelling dat in die landen slechts een afstand van 1500m als zijnde de afstand waarbij geen hinder meer wordt ondervonden is vastgesteld.

Tevens kan het feit dat Vlaanderen eenvoudigweg te weinig plaats heeft om windturbines goed in te planten, geen excuus zijn om ze dan maar slecht in te planten met hinder van omwonenden tot gevolg. De nieuwe windturbines dienen zich te schikken naar de bestaande woningen en niet andersom.

De hinder is, zoals reeds aangetoond onder punt II.1 belang, ernstig en zeker. De hinder is bovendien persoonlijk aangezien deze steeds op de eigendommen van verzoekers en in hun woningen zal ondervonden worden. Bovendien zal de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden vergunningsbeslissing moeilijk te herstellen nadelen met zich meebrengen.

De bouw van een windturbine gebeurt razendsnel. Eens de fundering is gegoten wordt een turbine binnen 1 week opgericht. (idealiter zelfs in 3 dagen) (bron: [REDACTED]). Daarenboven is er reeds een milieuvergunning toegekend voor de bestreden windturbine (stuk 12). Indien Uw Raad de bestreden vergunningsbeslissing aldus niet zou schorsen, zal dit de onmiddellijke en uiterst snelle constructie van de windturbine met zich meebrengen, waarbij de milieuvergunning niet langer geschorst zal zijn en de gebouwde windturbine quasi onmiddellijk in gebruik zal kunnen genomen worden met als gevolg de reeds vernoemde geluidshinder, visuele hinder en slagschaduw ten gevolge van de draaiende wieken. Een loutere procedure tot nietigverklaring zou de feiten dan ook alleen maar achterna hollen.

Eens de windturbine gebouwd is, is het uiterst onwaarschijnlijk dat deze later nog zou worden afgebroken, en dit terwijl uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de

vergunningsbeslissing met onregelmatigheden behept is, waarbij de vergunningverlenende overheid een beslissing heeft genomen zonder rekening te kunnen houden met de bezwaren van verzoekers en andere omwonenden, en derhalve zonder rekening te houden met de hinder welke deze omwonenden zullen ondervinden van de constructie en exploitatie van deze windturbine.

Daarenboven, en niet in het minst, zal de constructie van deze ene windturbine er voor zorgen dat de andere windturbines welke beoogd worden op de betreffende site, en waarvan sommigen eveneens aanzienlijke hinder en nadelen aan de omwonenden zullen teweegbrengen, als het ware de facto en zonder diepgaand onderzoek zullen vergund worden, aangezien er 'toch al een windturbine aanwezig is en deze ene windturbine toch niet alleen kan blijven staan'. Gelet op de aangetoonde zekere hinder welke verzoekers zullen ondervinden, gelet op de duidelijke onregelmatigheden van de bestreden beslissing en gelet op de persoonlijke, ernstige nadelen welke verzoekers zullen ondervinden van de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing, wordt Uw Raad verzocht de bestreden beslissing te schorsen, alvorens haar, na beoordeling ten gronde te vernietigen.
...

De verwerende partij antwoordt hierop:

“
...
Geluidshinder en slagschaduw hebben niets te maken met de stedenbouwkundige vergunning zelf, want die beweerde nadelen vloeien voort uit de exploitatie/milieuvergunning.

Trouwens, verzoekende partijen maken hoe dan ook deze beweerde nadelen niet aannemelijk. Gezien de zeer grote afstand van de windturbine tot hun woning, en de aanwezigheid van veel industrie en een autosnelweg, zal er van bijkomende geluidshinder niet of nauwelijks sprake zijn. Er liggen alvast geen stukken voor waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Een beweerde waardevermindering is een financieel nadeel dat steeds voor herstel vatbaar is. Indien er al sprake zou zijn van een geringere waarde van de eigendom van verzoekende partijen, dan zal dat wel veeleer het gevolg zijn van de bestaande elementen (autosnelweg, haven, industrie).

Het enige relevante beweerde nadeel is dus de vermeende visuele hinder. Dat nadeel is niet ernstig gezien de ligging van de windturbine en vloeit in se al evenmin rechtstreeks uit het bestreden besluit voort. De windturbine is immers krachtens het gewestplan toegelaten.

Verzoekende partijen wonen in of dichtbij een sterk verstedelijkt gebied, dan nog in de zone die sterk geïndustrialiseerd is langs een autostrade. In dergelijke gebieden moet men een grotere verdraagzaamheid aan de dag leggen.

Het uitzicht dat zij op vandaag hebben richting windturbine is geen wijds open zicht. Zij kijken op de talud van de autosnelweg, talrijke bedrijfsgebouwen, een schouw van 60m van het bedrijf [REDACTED], haveninfrastructuur...

De aard van het gebied leent zich perfect als een zone alwaar een windturbine kan opgetrokken worden. Te meer in de omgeving er nog dergelijke installaties staan langsheen dezelfde lijninfrastructuur.
...

De tussenkomende partijen voegen hier nog aan toe:

“ ...
Alleen al omwille van dit absolute gebrek aan enig bewijs of verduidelijking, dient het verzoek tot schorsing te worden afgewezen.

Voor zoveel als nodig, worden de beweerde nadelen hierna ten gronde weerlegd. Het bij het belang uiteengezette nadeel spitst zich voor alle verzoekende partijen toe op mogelijke geluidshinder en slagschaduw. Nergens wordt echter concreet aangetoond dat er (onaanvaardbare) geluidsoverlast of slagschaduw zal zijn. De loutere verwijzing naar buitenlandse wetgevingen waar de opgelegde afstanden van windturbines ten opzichte van omliggende woningen groter zou zijn – verzoekende partijen tonen ook dat niet aan – toont in geen geval aan dat de woningen van verzoekende partijen effectief onderhevig zullen zijn aan (onaanvaardbare) geluidshinder of slagschaduw. Ook de verwijzing naar de bijlage 2.2.1 Van VLAREM II gaat niet op. Zoals verzoekende partijen zelf reeds aangeven, bepaalt artikel 5.20.5.1 §2 VLAREM II – dat betrekking heeft op installaties voor de winning van windenergie – zelf het volgende: ‘In afwijking van de bepalingen van hoofdstuk 4.5 zijn in dit geval geen geluidsnormen van toepassing. In de milieuvergunning kunnen geluidsemissiegrenswaarden worden opgelegd in functie van de omgevingssituatie.’

Door de door verzoekende partijen aangehaalde geluidsnormen van bijlage 2.2.1 van VLAREM II zijn dan ook totaal irrelevant, want uitdrukkelijk niet van toepassing verklaard.

In de verleende milieuvergunning wordt dan ook aangegeven dat er geen onaanvaardbare geluidshinder te verwachten is voor woningen die buiten een perimeter van 250 meter van de turbine zijn ingeplant.

Hetzelfde wordt vastgesteld in de bestreden beslissing. Nergens wordt door verzoekende partijen concreet aangetoond dat ze onaanvaardbare geluidshinder zullen ondervinden van de vergunde turbine. Het komt hen evenwel toe dit zeer concreet aan te tonen, gelet op de 250m-richtlijn die in de praktijk wordt gehanteerd en het gegeven van het achtergrondlawaai van de industriële omgeving en de autostrade. Ook wat de slagschaduw betreft, tonen geen van verzoekende partijen aan dat de slagschaduw de aanvaardbare normen overschrijdt. Voor 3 van de 4 verzoekende partijen wordt door verzoekende partijen overigens niet betwist dat het geschatte aantal uren slagschaduw ruim onder de vooropgestelde norm van 30 uren per jaar ligt. Louter beweren dat het in werkelijkheid misschien wel hoger zou kunnen zijn, toont geenszins aan dat de (niet bindende) richtlijn van de omzendbrief wordt overschreden. Overigens legt de bestreden beslissing de uitdrukkelijke vergunningsvoorwaarde op dat de projectontwikkelaar de nodige maatregelen dient te treffen, zoals het installeren van schaduwdetectiesystemen, om te garanderen dat steeds aan de gestelde voorwaarden inzake slagschaduw wordt voldaan. De bestreden beslissing bouwt dus zelf een garantie in dat het aantal aanvaardbaar geachte aantal uren slagschaduw niet wordt overschreden.

Ook de zijdelings vermelde visuele hinder wordt niet concreet gemotiveerd. Dat de windmolen zichtbaar zal zijn is een feit, maar de verzoekende partijen tonen niet aan dat dit (voor hen) een ernstig nadeel betekent.

Verzoekende partijen tonen dus in geen geval aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ondervinden van de vergunde windturbine. Nergens worden concrete bewijzen aangeleverd of wordt het de beweerde hinder aannemelijk gemaakt.

Overigens kan nog worden verwezen naar de geluids- en slagschaduwstudie (lokalisatienota) die bij de aanvraag werd gevoegd, waarin ook duidelijk wordt aangegeven dat ter zake geen (onaanvaardbare) hinder moet worden verwacht (stuk 13).

Dezelfde beoordeling gebeurde door de overheid reeds in het kader van de milieuvergunning en de gunstige adviezen voor de GMVC (zie stukken 7 en 8).
...”

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en dat dit begrip, voor de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moeten de verzoekende partijen doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

2.

De verzoekende partijen voeren, vertrekkende vanuit de stelling dat men bij de bouw van nieuwe windturbines rekening moet houden met de bestaande woningen, geluidshinder, slagschaduw, visuele hinder en de waardevermindering van hun eigendommen aan als ‘vaststaande’ hinderelementen van windturbines die te dicht bij bestaande woningen worden ingeplant.

De verzoekende partijen baseren zich hierbij vooral op normen uit diverse buurlanden en normen uit de Vlaamse milieureglementering die hiervan, volgens hen, een indicatie kunnen zijn, en op de hoogte van de vergunde constructie.

3.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen in gebreke blijven om voor iedere verzoekende partij individueel voldoende concrete en precieze gegevens aan te brengen die de Raad toelaten de ernst van de ingeroepen nadelen daadwerkelijk te onderzoeken en vervolgens te beoordelen.

De verzoekende partijen brengen noch studies, noch normeringen uit de buurlanden aan en geven overigens ook zelf toe dat de situatie in de buurlanden niet vergelijkbaar is met de situatie in Vlaanderen, waar de beschikbare ruimte schaarser is.

Hetzelfde geldt voor het visuele aspect: de verzoekende partijen brengen, behalve één enkele luchtfoto, waarop de inplanting van de vergunde windturbine ten opzichte van hun woning te zien is, geen beeldmateriaal bij dat de Raad in staat stelt om in te schatten wat de opstelling van de vergunde windturbine visueel voor elk van hen afzonderlijk betekent.

Het is evident dat een 150 meter hoge constructie van ver zichtbaar zal zijn, maar dat betekent nog niet per definitie dat dit ook een ernstig nadeel betekent voor elke verzoekende partij.

De verzoekende partijen veronderstellen ook dat de oprichting van de door de bestreden beslissing vergunde windturbine betekent dat de (4) andere windturbines, waarvan de bouw op dezelfde site gepland is, zonder diepgaand onderzoek vergund zullen worden.

Dit ingeroepen nadeel berust ontegensprekelijk alleen op vermoedens en is daarom alleen al, als louter hypothetisch, onvoldoende ernstig.

Bovendien blijken er, niettegenstaande de bestreden vergunningsbeslissing, voor deze andere windturbines van het windmolenpark geen stedenbouwkundige vergunningen verleend te zijn, zodat dit beweerd nadeel, ook al zijn die weigeringsbeslissingen nu het voorwerp van andere procedures, achterhaald is door de feiten.

De Raad oordeelt ten slotte dat de ingeroepen nadelen evenmin moeilijk te herstellen zijn.

Noch het niet schorsend effect van de procedure voor de Raad, noch het eventuele financiële gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (de waardevermindering van de eigendommen van de verzoekende partijen) kan in beginsel beschouwd worden als 'moeilijk te herstellen'.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 29 januari 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS